

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. M.**, zast. Mgr. Miroslavem Michajlovičem, advokátem, se sídlem Masarykovo nám. 128/3, Kroměříž, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2022, č. j. 34 A 17/2019-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2019, č. j. KUŽL- 28029/2019 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“); tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 10. 2018, č. j. MMZL 082460/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o silničním provozu“) a z přestupku podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném v rozhodné době; za tyto přestupky byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 28 000 Kč a správní trest spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

[3] Těchto přestupků se stěžovatel měl dopustit tím, že dne 21. 10. 2017 v 8:58 hodin v obci Velký Ořechov ve směru jízdy od obce Dobrkovice k místní prodejně Coop neměl jako řidič blíže specifikovaného motorového vozidla za jízdy na vozidle rozsvícená obrysová a potkávací světla. Při následné kontrole hlídkou Policie České republiky stěžovatel nepředložil na výzvu policistů ke kontrole řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla

ani zelenou kartu. Stěžovatel dále odmítl podstoupit vyšetření ke zjištění, zda byl při jízdě vozidlem ovlivněn alkoholem, přestože k tomu byl přítomnými policisty vyzván. Tímto jednáním měl porušit § 32 odst. 1, § 6 odst. 8 v kombinaci s § 6 odst. 7 písm. a) a b), § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a § 17 odst. 1 zákona o pojištění.

[4] V žalobě stěžovatel primárně namítl, že výzvu policisty k podstoupení dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu a v krvi neodmítl. Dále popřel, že motorové vozidlo řídil. Žalovaný dle stěžovatele pochybil, neboť nerozhodl o námitce podjatosti, kterou vznesl vůči Mgr. G. (oprávněná úřední osoba k rozhodnutí v prvním stupni). Stěžovatel dále namítl vady v hodnocení důkazů. Stěžovatel rovněž uvedl konkrétní výhrady vůči postupu policistů při kontrole, dále vůči hodnocení některých důkazů, jakož i vůči konkrétním pasážím a použitým výrazům v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Závěrem namítl podjatost Mgr. G. (oprávněná úřední osoba k rozhodnutí o odvolání).

[5] **Krajský soud** žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji. Jde-li o žalobní námitku týkající tvrzení stěžovatele o neodmítnutí dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu, krajský soud především poukázal na skutkové okolnosti, jež daný případ provázejí a které vyplývají ze spisové dokumentace; z předložených důkazů dle krajského soudu jasně vyplývá, že se stěžovatel nejprve podrobil orientační dechové zkoušce, která vyšla pozitivní, a proto byl policisty vyzván k provedení odborné dechové zkoušky na alkohol; tuto však odmítl. V důsledku toho přítomní policisté vyplnili formulář a úřední záznam, který dokumentuje skutečnost, že se žalobce odborné dechové zkoušce odmítl podrobit a rovněž odmítl přiložit svůj podpis. Krajský soud přisvědčil závěru žalovaného v tom, že jednání stěžovatele bylo obstrukční. Poté, co byl stěžovatel opakovaně neúspěšně vyzván, aby podstoupil odbornou dechovou zkoušku na prokázání alkoholu v dechu, byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelova pozdější změna postoje.

[6] Stěžovatel v žalobě zpochybnil, že dané vozidlo řídil. Krajský soud jeho argumentaci nepřisvědčil, přičemž konstatoval, že správní orgán postupoval správně, vycházel-li ze svědeckých výpovědí přítomných policistů. Krajský soud upozornil na skutečnost, že podle stávající judikatury soudů lze policistu považovat za nestranného svědka, pokud se v konkrétním případě neprokáže něco jiného; v nyní posuzované věci dle soudu nevystaly pochybnosti o nestrannosti policistů. Svědecké výpovědi policistů netrpěly vzájemnými rozpory a spolehlivě dokazují, že řidičem vozidla byl stěžovatel. Krajský soud poznamenal, že naopak tvrzení stěžovatele je oslabeno mj. změnami jeho jednotlivých výpovědí, jakož i celkovým postojem, který je zachycen na přiložených videonahrávkách. K provedení důkazu pomocí GPS souřadnic vozidla nebyl dle krajského soudu důvod; rovněž návrh dokazování prostřednictvím posudku z oblasti dopravního inženýrství shledal soud jako nadbytečný.

[7] Krajský soud připustil pochybení žalovaného, když v rámci odvolacího řízení samostatně nerozhodl o námitce podjatosti, kterou stěžovatel vznesl vůči Mgr. G.; toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Krajský soud dále upozornil na skutečnost, že důvodné podezření, že stěžovatel pod vlivem alkoholu řídil motorové vozidlo, bylo založeno na tom, že orientační dechová zkouška, již se stěžovatel předtím podrobil, vyšla jako pozitivní; stěžovatel přitom nebyl k orientačnímu vyšetření vyzván jako chodec, nýbrž jako řidič. Podle názoru krajského soudu byl skutkový stav

pokračování

spolehlivě zjištěn, a proto nebylo třeba provedení výslechu dalších svědků (místního faráře, manželky žalovaného), ani doplnit dokazování o vyjádření meteorologa.

[8] V **kasační stížnosti** stěžovatel namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel setrvává na svých žalobních námitkách, přičemž krajskému soudu vyčítá, že toliko zopakoval závěry správních orgánů. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek dle názoru stěžovatele nepřezkoumatelný.

[9] Primárně stěžovatel znovu namítá, že výzvu k podstoupení odborného vyšetření za účelem zjištění, zda byl ovlivněn alkoholem, neodmítl. Stěžovatel přiznává, že při provádění policejního zákroku nejprve neprojevil potřebnou součinnost; v průběhu sepisování úředního záznamu však svůj negativní postoj změnil a byl ochoten výzvě policistů vyhovět. Ti mu to však již neumožnili. Stěžovatel poznamenává, že zákon nestanoví hranici pro změnu postoje kontrolované osoby při měření alkoholu v dechu a v krvi; domnívá se ale, že touto hranicí je formální ukončení všech úkonů policejního orgánu. Uznání stěžovatele vinným z přestupku spočívající v odmítnutí odborné dechové zkoušky je dle jeho názoru přísné a neodpovídá duchu zákona.

[10] Podle stěžovatele nebylo v řízení postaveno najisto, zda policisté měli důvodné podezření, které by je opravňovalo k zásahu vůči němu. Sporné podle stěžovatele totiž je, zda vůbec mohl být považován za řidiče vozidla. Správní orgán svůj závěr postavil na výpovědi policistů, jakožto svědků dané situace. Jejich tvrzení se však během správního řízení měnilo, až nakonec uvedli, že stěžovatele viděli pouze vystupovat z vozu z místa řidiče, a tím získali zákonné oprávnění k provedení kontroly. S ohledem na rozporná tvrzení policistů se stěžovatel domnívá, že jejich svědectví nemůže být jediným důkazem prokazujícím danou skutečnost. Rozhodnutí správního orgánu, jakož i rozsudek krajského soudu jsou dle názoru stěžovatele nepřezkoumatelné, neboť v nich absentuje provedení relevantního důkazu k prokázání toho, že policisté mohli vozidlo stěžovatele dojet tak, aby ho viděli z vozidla vystupovat. Tímto důkazem má být zajištění GPS údajů ze služebního vozidla Policie České republiky z daného dne a časového úseku, nebo znalecký posudek z oboru dopravního inženýrství. Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[11] Žalovaný se ve **vyjádření ke kasační stížnosti** ztotožnil s názorem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

[12] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, se zabýval ve smyslu § 104a s. ř. s. tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu

shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ve věci stěžovatele však naplnění žádné z těchto podmínek Nejvyšší správní soud neshledal.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nepřezkoumatelnost rozsudku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel v žalobě namítl, že zákon nestanoví žádnou hranici pro změnu postoje kontrolované osoby při měření alkoholu. Krajskému soudu v této souvislosti vyčítá, že na uvedenou námitku nikterak nereagoval; krajský soud podle stěžovatele jen zopakoval odůvodnění správních orgánů a sám do řízení nevnesl žádné zásadní myšlenky. Nepřezkoumatelné je rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Krajský soud v přezkoumávaném rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a vypořádal všechny pro věc základní námitky stěžovatele; z odůvodnění napadeného rozsudku je zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu stěžovatelem formulovaných žalobních bodů veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné, je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-35). Rovněž nelze bez dalšího dovozovat nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů jen proto, že se krajský soud ztotožnil se závěry správních orgánů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

[14] Výše uvedené požadavky rozsudek krajského soudu splňuje. Krajský soud se žalobní argumentací stěžovatele ohledně změny jeho postoje k podstoupení odborné zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu zabýval především v bodech 27. až 30. napadeného rozsudku, kdy po přezkoumání skutkových okolností daného případu dospěl k jednoznačnému závěru, že obrat v jednání stěžovatele neměl pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1, písm. d) zákona o silničním provozu žádný vliv. Krajský soud se zabýval podstatou žalobní námitky, přičemž z napadeného rozsudku lze seznat, z jakého skutkového stavu vycházel, proč jej vzal za dostatečný, k jakému závěru dospěl a z jakých důvodů.

[15] Krajský soud se rovněž dostatečně zabýval tím, zda u policistů mohlo vzniknout důvodné podezření, které je podmínkou provedení odborného vyšetření. V tomto směru lze odkázat na body 31. až 34. napadeného rozsudku, kde soud řešil otázku, zda bylo v přestupkovém řízení prokázáno, že řidičem vozidla byl stěžovatel. Dále lze poukázat na bod 42, kde krajský soud konstatoval, že důvodné podezření o tom, že stěžovatel mohl řídit motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, bylo založeno výsledkem orientační dechové zkoušky, jež vyšla pozitivní.

[16] Jde-li o otázku, zda stěžovatel byl řidičem motorového vozidla, v posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje; jedna se zakládá na svědecké výpovědi zasahujících policistů (npor. Mgr J. M. a prap. L. M.), kdy oba zmínění policisté shodně vypověděli, že kontrolované vozidlo dojeli ještě ve chvíli, kdy bylo v pohybu a parkovalo,

pokračování

přičemž poté, co vozidlo zastavilo, viděli stěžovatele vystupovat z vozidla od místa řidiče; druhá verze skutkového děje se zakládá na výpovědi stěžovatele, který od počátku popírá, že by vozidlo řídil.

[17] U přestupků, které jsou prokazovány pouze výpověďmi zasahujících policistů, není neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku. Otázkou, zda lze v rámci přestupkového řízení vycházet toliko ze svědeckých výpovědí policistů, kteří kontrolu prováděli, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře mnohokrát zabýval. Aby mohly být výpovědi policistů přípustné jako jediný důkaz o spáchání přestupku, musí být vždy vyslechnuti jako svědci a jejich svědectví musí být dostatečné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Nejvyšší správní soud již v minulosti též zaujal názor, že v případě přestupků, resp. skutečností pozorovatelných pouhým okem, takový důkaz postačuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Dalším krokem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 8 As 259/2016-48). Judikatura zdejšího soudu vychází z premisy, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, nebo ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Pochybnost o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka může být založena zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je např. policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, nebo též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34).

[18] V projednávané věci ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by policisté měli vůči stěžovateli postupovat šikanózně, přehnaně horlivě či předpojatě. Nevěrohodnost svědků neplyne ani z jejich výpovědí. Svědecké výpovědi zasahujících policistů se shodují a jsou konzistentní; v tomto směru lze odkázat na rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 8 až 9 a rozhodnutí žalovaného - body [19] až [23], kde správní orgány podrobně popsaly, proč považovaly výpovědi policistů za dostačující důkaz svědčící o tom, že stěžovatel byl řidičem vozidla. Na tyto závěry navázal krajský soud v bodech 31. až 34. S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Skutečnost, že policisté viděli stěžovatele vystupovat z vozidla z pozice řidiče poté, co vozidlo zastavilo, je dostačujícím důkazem o tom, že stěžovatel byl řidičem vozidla ve smyslu § 2 písm. d) zákona o silničním provozu. Na to nemá vliv ani to, že policisté kontrolovali stěžovatele až potom, co z vozidla vystoupil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 10 As 19/2021-33). Rozhodnutí správních orgánů též obстоjí ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, na který stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje.

[19] Dle názoru Nejvyššího správního soudu bylo postaveno najisto, že stěžovatel byl řidičem motorového vozidla. Provedení důkazu prostřednictvím GPS údajů ze služebního vozidla Policie České republiky, jakož i vyžádání znaleckého posudku z oboru dopravního

inženýrství by bylo (jak uvedl též krajský soud v bodě 33. napadeného rozsudku) nadbytečné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2022, č. j. 6 As 364/2020-29).

[20] Z předloženého správního spisu vyplývá, že stěžovatel nejprve podstoupil orientační dechovou zkoušku, která vyšla pozitivní. Z tohoto důvodu byl policistou vyzván k podrobení se odborné dechové zkoušce a následně též k podstoupení odborného lékařského vyšetření za účelem zjištění přesné hladiny alkoholu v dechu a v krvi podle zvláštního právního předpisu [§ 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu]. Tato skutečnost vyplývá z rozhodnutí žalovaného (viz body [35] až [36]); rovněž krajský soud potvrdil, že důvodné podezření vzniklo policistům v důsledku pozitivní orientační zkoušky (viz bod 42. napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud konstatuje, že postup policistů byl v souladu s konstantní judikaturou zdejšího soudu, podle níž může důvodné podezření vzniknout též v důsledku pozitivní orientační dechové zkoušky (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015-45, č. 3441/2016 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 10 As 19/2021-33, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 10 As 19/2021-33). Výzva k podrobení se odborné dechové zkoušce, respektive k odbornému lékařskému vyšetření, byla oprávněná.

[21] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel opakovaně reagoval odmítavě na výzvu policistů k podstoupení odborné dechové zkoušky, jakož i k podstoupení odborného lékařského vyšetření. Výzva byla nejprve učiněna ústně (a to opakovaně) a následně byl o odmítnutí výzvy sepsán záznam, jenž je součástí správního spisu (č. l. 20); při vyplňování tohoto záznamu stěžovatel na výzvu policisty opět reagoval negativně. Až v průběhu sepisování úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy (č. l. 18) stěžovatel změnil svůj postoj a začal vykřikovat, že se výzvě podrobí; jeho chování je zachyceno přibližně v 16 minutě a dále na videozáznamu Policie České republiky, jenž je součástí spisové dokumentace.

[22] K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkou, zda lze dodatečně (po předchozím odmítnutí výzvy) souhlasit s provedením odborného vyšetření, se judikatura zdejšího soudu již v minulosti zabývala. Jak zdůraznil rozšířený senát v usnesení ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015-45, č. 3441/2016 Sb. NSS, s ohledem na proces postupného strážlivění je třeba rozhodnout o zajištění potřebných důkazů za účelem zafixování skutkového stavu k určitému okamžiku, aby mohlo být postaveno najisto, jakého deliktu se z hlediska kvalifikace řidič dopustil. Dále je třeba zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2020, č. j. 5 As 353/2019-15, v němž se zdejší soud zabýval obdobnou námitkou na základě podobných skutkových okolností. Zdejší soud ve zmíněném rozsudku dospěl k závěru, že odmítnutím odborného lékařského vyšetření došlo k porušení povinnosti řidiče dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a současně též k dokonání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona. Pátý senát zde rovněž poukázal na to, že pokud by bylo přestupci dovoleno s odstupem času vzít své odmítnutí „zpět“, mohl by být popřen účel kontroly, jímž je zjištění konkrétní hladiny alkoholu v těle řidiče, a to co nejbližší k okamžiku, kdy vozidlo řídí; opačný přístup se neslučuje s realitou a ve svém důsledku by umožnil anarchii přestupců a ohrozil autoritu policejních složek. Závěry vyslovené pátým senátem potvrdil Ústavní soud usnesením sp. zn. IV. ÚS 542/21, ze dne 23. 3. 2021. Nejvyšší správní soud nyní neshledal důvod se od zmiňované judikatury

pokračování

odchylovat. Stěžovatel naplnil skutkovou podstatu dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu již ve chvíli, kdy poprvé vědomě a úmyslně odmítl výzvu k odborné dechové zkoušce a odbornému lékařskému vyšetření.

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré námitky obsažené v kasační stížnosti; krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchyluje. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, kasační stížnost tedy shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se s ohledem na skutečnost, že odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), opírá o § 60 odst. 1 (nikoli však odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. srpna 2023

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu